

KŠ gauta

49.04.16

Nr 394

Atiduok Tėvynei ką privalai!

PRIE RYMANČIO RŪPINTOJĖLIO

LLKS visuomeninės minties organas

Nr 1

1949 m kovo mėn

Atiduok Tėvynei ką privalai?

PRIE RYMANČIO RŪPINTOJĖLIO

LLKS visuomeninės minties organas

Nr 1

1949 m kovo mėn

LIETUVOS LAISVĖS KOVOS BROLIAI!

Nemirėte! Jūsų dvasia nužengė pas laisvų tautų Dievą, kad per Jį praneštų žmonijai apie mirtį, kuri per Jūsų lavonus prie jos atlenka. Jūsų vardas gyvas Jūsų žygio tesėjimo gretose.

Keikia Jūsų gyvenimą tie, kurie Jūsų išniekinimo geidė, - neboję Jūs ir šlykščiausio savęs išniekinimo, neleisdote išniekinti savo tautos, per ją ir žmonijos gyvenimą nuo išniekinimo išgelbėjote.

Kad ir kaulai trunytų po velėna, atminimas tarp žmonių nebus tu, kurie savo gyvenimu nugakėjo mirtį.

Nemirsi, tautos sūnau-dūkra! Tavo rankoms patikėtas didžiausias žmogaus bičiulis - šautuvas, Tavo protui - žmogaus žmogumi gyvenimo teisės gynimas, valiai - tesėti žygi, kuris tautos viltis ir gyvenimas, dvasiai - šiandien ir amžinai būti tautos ir žmonijos karžygiu.

Šią teisę paveldi didvyrių ainiai. Jūs jais esate. Iš Jūsų žygių ir sekančios kartos sau gyvenimo stiprybę semsis.

-ooo-

X

X X

Pažinsi Lietuvą iš jos rūpintojėlio. Kuo ji gyva, tą jis savo žvilgsniu išsako. Pilku rymojo, giliu rūpesčiu į pakeleivį žvelgė, kai Lietuva tebuvo svetimiems tikslams siekti įrankiu. Lengvu į dangų kilo, spalvomis puošęs, sulaukus Lietuvai savos dienos.

Ir šiandien Lietuva - Rūpintojėlio kraštas. Ji verčiama žmonijai kryžiumi būti. Jos sūnus- dūkra savo gyvenimu žmonijai kalba apie tai, kas jos laukia, žmonijos siaubui per didvyrių žemės lavoną peržengus. Už visos žmonijos gyvenimą lietuvis mirti nesibijo.

Žmogaus amžinatvę tegali suprasti tas, kam tai yra gyvenimas. Lietuvis savo amžinatvę savais darbais ir paremia, užtat prieš komunistą dreba žemė, - prieš lietuvį sudrebėjo komunizmas.

Lyg amžiai slenka dienos, per kurias lietuvis su komunizmu žmonijos gyvenimo klausimą sprendžia: žmogus ar komunistas žemės viešpačiu bus...

Tai milžinų grumtinės. Šeštos dalies pasaulio sugyvinin jėga Rūpintojėlio dvasią puošą ir, teišnyktų iš mūsų žemės įvai jų atpūstas tautos užtersimas, komunizmas pas mus būtų atėję kaip pasiutusi audra, sau galą gauti.

Tiktai stebūkliu galime laikyti tai, kas darosi prie rymančio Rūpintojėlio. Jausmu pažvelgus, - tikra žmogaus gyvenimo stichija Rūpintojėlį iš žemės rauma. Protas regi - gyvasis tautos Viešpats, į savo vaikų gyvenimą perėjęs, ramus savo žemės viešpačiu kelisuna ir nemaraus žmogaus vardu kalba!

- 2 -

- Iki žmonija nuo akmens amžiaus priešė radijo laikus, tai labai daug panašių į komunizmą žmogaus išsigimimų pergyveno.

Ir viskas tai vyksta prie rymančio Rūpintojėlio. Rūpintojėlis šalis savo nemarią valią išsako per LLKS. Rūpintojėlis - šios valios vyriausias viešpats ir valdovas. Kuo šioje kovoje Rūpintojėlio šalis verta taip didžiu vardu vadintis, LLKS ryžtasi savo laikraštyje išsakyti. Šiam laikraščiui LLKS vardą sieja su tuo, kur visa tai vyksta - PIR RYMANČIO RŪPINTOJĖLIO.

Tai LLKS visuomeninės minties laikraštis stambesniųjų org. vienetų vadovyboms. Tik, kiek šias vadovybes iškelė tautos kova už savą žmonijos gyvenimą, tiek šio laikraščio redakcija tiki, kad vadovybės pilnai sugebės šio laikraščio mintis perduoti tautos gyvenimui.

Mintis bus jame ta pati, kuri pareikšta mūsų kovos: drąsi, tiesi, žmogiška. Kiek ginklas - apvalymui tautos nuo jai mirtį nešančių mirtim apsikrėtusiųjų, tiek čia skelbiama mintis bus kelrodžiu atremti tą priešė mums siunčiama mintį, kuri mūsų tautos sąmonės apnuodinimui yra. Šis laikraštis tautos sprendimui: - Kad gyventų Lietuva, visur ir visada reikia naikinti komunizmas ir jo nešėjai.

Redakcija tiki, kad šio laikraščio bendradarbiais bus visi tie, kurie jam iš savo gretų redakciją išskyrė. Redakcijos mintis: - Laimini, Viešpatie, savo kovotojų būrį, - padėk, Dieve, ir šiame bare: Mes laimingi, kad galime Rūpintojėlio žemės sūnausdūkros žygius išsakyti ir jų kalba prakalbėti.

R e d a k c i j a

V y t e n i s

PAKELĖS KRYŽIUS

Kelievių pamirštas šiandieną
Ties vieškelį platybėm rymai.
Nekaišo jau Tave purienom
Duktė žaliuojančių arimų.

Kadaise darbščios bočių rankos
Prie vieškelio Tave pastatė,
Šiandien keliais dulkėtais trankos
Pikti raudoni azijatai.

Ir liūdnas Tu žvelgi nuo kryžiaus
Į vieškelį platybų tolius,
Regi pavasarį sugrižus
Į tėviškes laukus ir klonius.

Ateina vakaras gėlėtom pievom,
Hases perlais dabinasi žiedai...
- Tu mano tėviškę palaimink, Dieve, -
Puolęs po kryžiumi, meldžiu karštai.

1946 m balandis

- 3 -

E g l i s

TAUTENIUI

/į poezijos albumą/

Kai, Tėviškei šaukiant, palikę namus,
Kovon pasiryžom ne vienas,
Kautynės ir vargas užgrūdino mus
Kiečiau negu patrankų plienas.

Juk laisvės keliu mūsų žingsnius pirmus
Įprasmino kritę karžygiai,
Ir meilė šalies veda pergalėn mus...
Aukščiausias palaimins šį žygį.

Tad tęskime kovą, suglaudę gretas,
Prieš smurtą ir šlykščią apgaulę.
Be baimės pirmyn! Jei ir žusim katras,-
Kitiems patekės Laisvės Saulė.

1946-7 m Žiema

Kari gerbia ne už tai, kad jis eina kitų žudyti, bet už tai,
kad jis eina už kitus mirti.

Žuvusio kario kūnas yra tautos šventenybė; jo dvasia - gyvenimo šaltinis tautos ateičiai.

00-00

Partizanai traktuojami kariuomene, o ne banditais, tada, kada jie klauso vienos kariškos vadovybės, nešioja vienodus ženklus ir elgiasi nepažeisdami tarptautinės teisės nuostatų.

/Tarptautinė karo teisė/

00-00

LLKS PRASMĖ

Kiek sena žmonija, to pat amžiaus ir jos išniekinimo geismas - vergija. Visgi, amžių kovoje žmonija pasiekė, kad jos gyvenimo tiesa būtų ir jos teisė. Šiandien ta teisė - demokratija; jos niekinotojai - kariniai.

Lietuva - neišskirtinė žmonijos dalis, delto ir ji turi pilną teisę savo žmonijos gyvenimu gyventi. Deja, šią Lietuvos teisę komunizmas suniekino. To mažai: jis verčia mus, kad savo jėga padėtu- me jam ir visą žmoniją pavergti.

Kartuvinis iš tuo jį kaltinančių sau sėbrų ieško, lyg tai žmonija išsaugojo savą gyvenimą iki komunizmo gadybės. Nesenas ir tas laikas, kai jausmų pagauti tvirtino, kad žmonijai likimą kels nacizmas. Skaudžiai jausmingiesiems apsirikus su nacizmo visagalybe, tenka ir šiandien žmogaus protu tikėti, kad nacizmas tebuvo įvadas komunizmui savas dienas, vėjuje pasisupant, baigt.

Tuo būdu, mums tenka galvoti ne apie savo jėgų atidavimą komunizmui - kartuvėms, bet apie tai, kaip panaudoti jas savam žmonijos gyvenimui.

I. S a v a s g y v e n i m a s

Mūsų miestelių grindiniai smūžius kalbės apie tai, kaip komunizmas elgiasi su tais, kurie tiki žmogaus gyvenimo teise. Ir taip jis elgiasi su jais dėlto, kad jie trukdo jam lietuvių tautą į Sibirą išvežti, kur jis ją numatęs sau tinkamiausiai į nužemintus vergus išdresiruoti.

Kas tuo abejoja, tam pravartu prisiminti 1941 m. birželio mėn. 14 d. Tada Lietuvians šaudyti istribitelių, NVD, kariuomenės ir jiems panašių nereikėjo; vistiek savo valdymo metims paminėti komunistas parodė bolševikinį planą, kuriuo 700.000 lietuvių išplaukavo vietą Sibire. Šio plano neįvykdė tik dėl to, kad teko jam iš mūsų šalies išgaruoti.

Kam ir to maža, - tepasižiūri į LKP /b/ VI-to suvažiavimo elito sąrašus, kurie paskelbti lietuviškoje komunistinėje spaudoje. Juk tai tikras pasityčiojimas iš tų, kurių vardu Lietuva valdoma, o jais pačiais tarp rusų ir žydų pasitaikiusios spragos užkišamos.

Būkime tikri: jei Stalino pasitikėjimo neverti lietuviški Kremliaus bernai, tuo labiau tas pats Stalinas nepasitikės Lietuva iki jos tautinė forma savo turiniu nebus bedvasis, rusiškai kalbantis kolchozas.

Tiesa, komunistas veža "tik kaltus". Tik, jei 1941 m. Lietuvoje buvo komunizmui kaltų, tai po tų metų VI. 22, po vokiškosios okupacijos, po spontaniško lietuvių išstojimo prieš komunizmą, jam antru kartą Lietuvą okupavus, ne tik mus kuo kaltinti jį turi, bet ir prakeikimui mūsų jam "teisės" užteks.

Vistik keršto jis "nerodo": tiesiogiai tautą ne vilku puola, bet Sibirui ją vagia. Ir tam priežastis - būsimojo karas.

Komunizmas irgi turi galvą, dėlto ir jis puikiai žino, kad šiame kare grumsis įsitikinimas už savo gyvenimą su prievarta atvytais mirti už jiems svetimus tikslus. Žino ir tai, kad prievarta kare sudroje žus; jos klausiusieji tepaliks nugalėtojų minia prieš įsitikinimą, kuris bus vainikuotas pergales vainiku.

Tad būsimojo karo laimėjimas tuo pačiu ir gyvenimo klausimą išsprendžia. Antraip - kartuvės. Kadangi to karo išvengti komunizmas negali, užtat jo visos pastangos ir nukreiptos tam, kad kuo daugiau įtikintų žmonijos, jog jis jos gyvenimas. Tik negalima jokiomis priemonėmis užslėpti nuo žmonijos mūsų jam priešinimosi, kas žiauriausiai jo planus griauja. Bandyti taikyti lietuvių tautai jos "užpelnytą" kerštą reikėtų ir žmonijai parodyti komunistą, kuris yra valdžia.

To prieš neišvengiamą karą komunizmas labiau bijo, negu mūsų buvimo savuose namuose. Tik tuo reikalai irgi baigtis negali, nes komunizmui mes kalti štai ką:

a/ visuotiniam: lietuviams gyvenant savuose namuose, tiek tolimas nuo jų badas, kad ne apie jų sukomunistinimą tenka galvoti, o apie tai, kaip gelbėti nuo "ištvirkimo" jau sugyventas komunizmo armijas, kurias jisai priverstas pas mus laikyti

b/ rusiškajam: neišvengiamo karo atvejį su vakarų demokratija mūsų žemė gali būti jam tikrų minų laukų; visais atvejais jam geriausia, kai Maskvai ginti čia bus rusiška tvirtovė.

Matome, kad maža Lietuva dideliame tarybiname kūne, komunistinių požiūrių, net per daug kvaila žaizda. Išgydymui reikia lietuviams iš čia išvežti. Komunizmo gyvenimui tam reikalingas išgauti iš jų pačių prašymas. Vykstanti ginkluotas prieš komunizmą pasipriešinimas apie tai ir galvoti neleidžia.

Bet nebūtų komunizmas tuo, kuo yra, jei jis iš panašių padėčių nerastų išeities, delto ir čia surado: užsieniui apgaudinėti jis paskelbė amnestiją, o krašte sau nuolankumą laimėti siekia nematyto masto terorą. Šio teroro pareigai:

- a/ paralyžuoti tautos protą,
- b/ proto nekontroliuojamą tautos valią pūvesti iki paniškos komunizmo baimės.

Ši panika ir paliko komunizmui vienintėlę viltinį, kad jos dėka lietuvių tauta "savo prašymu" kelsis į "broliškas respublikas" - Sibirą.

Deja, smėliais nemari lietuvių tauta ir komunizmo gaidynėje savo nemarumui palieka ištikimą. Tauriausių jos vaikų nebijimas mirties savoje Žemėje toje pačioje Žemėje išsaugo visos tautos gyvenimą laisvam ir nepriklausomam valstybiniam gyvenimui. Šį savo nuosprendį Lietuva vykdo per LLKS.

II. N e b ū t i ž m o n i j a i t u o , k u o m u m s y r a k o m u n i s t o n u ž e m i n t i e j i

Kad prakalbėtų miškai, kuriuos komunisto ugnis ir kirvis miškavietėm pavertė, kad išsakytų, ką yra matę neišbrendami liūnai, kad juodi požemiai pratartų, - jie visi liudytų, kad tik būsiamasis karas ir lietuvių išgelbės nuo to, kuo mums komunisto nužemintos tautos palikusios. Deja, to karo laukimas mums toks senas, jog randasi jau lietuvių, kurie taria, kad verta padėti komunizmui užvaldyti Angliją, JAV, - tada tie ponai sužinotų, jog reikia su komunizmu kariauti.

Ir netiek reikia stebėtis kantriu ir tauriu lietuviu, kuris momentui kantrybės pritrūkęs nugriežia savo dantį tuo, iš kurio vinentelio savo išsigelbėjimui sąjungininko viliasi, kiek komunizmo gabumu, sau draugų ieškanč. Mums jo teroras gundo atkeršyti demokratui, kad anas mums nepadeda iš komunistinės tiranijos vaduotis. Iš mūsų išplėstu turtu komunistas užsienyje ne tik geraširdis labdarys, bet ir išvaduotojas.

Mes komunisto klasta jau sotūs, bet jos dėka, kai mes pradėjame gaidauti demokratinės žmonijos karo prieš komunizmą, žmonija apie jį tiek žinojo, kiek ir mes laisvi būdami. Tada net gi vyravo ši nuomonė:

- Jei šimtmečiais nuo gyvenimo atsilikusią Rusiją komunizmas galejo prikelti pergalei prieš nacistinę Vokietiją, tai kultūringam pasauliui jis tikrai vertas išbandymo.

Kad šio momento neišnaudojo komunizmas savo tikslui - pasaulio užvaldymui, tegalime padėkoti jo protui: kai jo sau išbandyti milijonai geidavo, prieš jį kariauti demokratija tegalėjo tik prievarta varomais mirti už jiems svetimus tikslus.

Lietuva karų nelenkiama, delto ji žino, kad žmonijai karas kas reiškia neįkainojamą vertybių sunaikinimą, žmogaus kentėjimus ir jo kraujo auka. Gerai lietuvis prisimena ir Nūrnbergą - garantuotą žmonijos įstatymą karą pralaimėjusiems bausti. Kad tuo laiku demokratija karo prieš komunizmą išvengė, pasiškinti galima tik tuo, kad ji yra žmonijos gyvenimas, kuris į karą leistis gali tik tada, kai garantuotas jo laimėjimu. Kadangi, mūsų laimei, šis karas neišvengiamas; tad, kuo kuo komunizmas, turėdamas progą, nepasinaudojo, žmonija tą progą taip sudorojo:

- a/ laisvas nuo komunizmo valdžios žmogus „psišarvavo“ tik žmogui įmanomu kantrumu; įvairiose pasaulio konferencijose ne tik dantis sukandęs išėmiai klausėsi pusberniškų Višinskio svaicijimu, bet jam ir plojo iki to laiko, kol anas įtikino žmogaus protu gyvenančias tautas tuo, ką jiems į valdžią komunizmas paž...
- b/ nuo mūsų grindinių šlykščiausiai išniekinti lavonai, demokratinės žmonijos rodyti kino filmuose ir spaudos lakštuose, pa-

rodė žmonijai, ką jai višinskiniai valdovai neša. ~~XXXXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXXXX~~

Tai mūsų tautos-žmonijos moralė: kuo mūsų tėvai mums savą gyvenimą pirkto, tuo iš jų paveldėjimą perduodavome ainiams; ko reikalaujame iš žmonijos nesigailėti komunizmo sunaikinimui, tuo pačiu nesibijome įrodyti jai, kad tai būtina; mūsų žinojimas apie komunistų, paremtas darbais, virsta žmonijos tikėjimu; dėlto, žmonijai *parodėmus*, ką ji turi komunizmo sunaikinimui, iš visų pasaulių ir pasigirdo priešmirtinis komunistų šauksmas.

Tai žmonijos gyvenimas. Kas tai niekina, - Nürnbergas.

III. G y v e n t i v i s u o t i n u ž m o n i j o s g y v e n i m u

Mūsų amžiaus Lietuvai tenka rūpintis tuom, kaip sunaikinti šio gyvenimo niekintojas - komunizmas. Tai bus pasiekta tada, kai žmonijos teismas, kaip ir nacizmas, jį nutels.

Dėkoti turime savo Viešpačiui, kad tai nepaliko vien mūsų viltimi, bet visuotino žmonijos gyvenimo keliai taip susikryžiavo su komunistiniu geismu, kad tai turi išsispęsti net ir netolimoje ateityje.

Komunizmo pagrindu yra SSSR valstybė, kuri, kaip ir kiekviena teisinė valstybė, turi savo konstituciją. Tik ši konstitucija, kaip nei vienos kitos valstybės, parengta visam pasauliui užvaldyti. O, jei, to besiekiant, komunizmas žutų, kad ji garantuotų jam atgimimą.

Šios konstitucijos, kaip ir viso komunizmo, pasauliniu mastu afera tame: propagandai joje surašytos visos šventraščio tiesos /jos šiandien vadovu įvairių tautų "išsivadavimo" karams/, bolševikinis jos laikymas gyvenime taip privalo nualinti žmogaus esmę, kad apie savistovų komunisto valdytų tautų gyvenimą negalėtų būti ir kalbos; tai komunizmo nelaimės atveju.

Ši konstitucija - SSSR bomba, kuri privalo žmonijos gyvenimą išsprogdinti. Galimos nelaimės atveju, komunizmo galvojimu, ji turi atnešti jos valdytoms tautoms kitų globą. Kadangi žmonijos istorija nežino atsitikimo, kad kas ilgesnį laiką pakęstų globėjus, tad ir komunisto valdytos tautos, kitų globojamos, kils išsivadavimui. Aišku, pilna švenčiausių žmogaus teisių stalininė konstitucija geriausiai tiks į vadovus išsivadavimo idėjai plisti ir jį vykdyti. Per ją, kad ir iš kaupt, komunizmas pakilimo ir viliasi. Šiuo atveju mums svarbu ne vien tai, kad savuose namuose gyvendami sulauktume komunizmo suniekinimo, bet ir tai, kad jo konstitucijos pas mus veikimo pasekmės nesunaikintų mums teisių mūsų nepriklausomam valstybiniam gyvenimui. Dėl to: kiek nedraugas lietuviui, kuris jį planuoja į Sibirą išvežti, tiek pat svetimas tautos gyvenimui ir tas, kuris, eidamas į kolchozus, čia rusams vietą užplanuoja.

Per eilę metų nepalušęs tautos priešinimasis komunizmui per partizaninį sąjūdį ~~XXXX~~ tautos gyvenimui davė: ji tylomis į Sibirą neišvežta, trokštos tautoje paniškos baimės komunizmas nesulaukė, dėl to šalis netik nekolonizuota, bet ir nesukolehozinta. To pasekoje tauta, savo namuose gyvendama, gali bendrauti su žmonija parengimui kryžiaus karo prieš komunizmą, o taip pat, pakirtus joje bebendančias dygti piktžoles, pilnai tiaka ir savistoviam, nepriklausomam gyvenimui.

Ne vien šios kovos tesėjimas, bet ir įstengimas partizaninį sąjūdį sujungti į vieningą tautos valios reiškėją - LLKS, įgalina tautą derinti savo jėgas kovoje prieš okupantą ir žmonijos gyvenimui tarti: - Ir raudonosios armijos pagalba komunizmas neįstengia palaužti tautos tvirtinimo, kad jis iš mūsų pačių sau valdžią išprievartavo, kad naudotas ir naudojamas teroras tautos valiai palaužti, kad komunizmas - v a l d ž i a .

Už panašius darbus naciis pakartas. Būkime tikri, kad Lietuvos

liudijimas raudonajam Nürnbergo LLKS kovos vaizdais įtikins žmoniją, jog nacių savomis nedorybėmis ir šešėliui komunisto neprilygsta. Tai yra garantija, kad su komunizmu pelenais tuo pačiu ir jo konstitucija iš žmonijos gyvenimo išdulkės.

Komunizmas, žmonijos gyvenimo priešas, žmonijos gyvenimas ir sunaikinti privalo. Lietuva, neišskirtinė žmonijos dalimi būdama, savo gyvenimu komunizmo sunaikinimo darbe dalyvauja. Tai ji atlieka per LLKS. Tuo LLKS prasme yra: Lietuvos gyvenimas tame smėlyje, kai komunizmas geidavo žmoniją pavergti.

Pastaba: Savo laiku buvo išsiuntinėta SRV LLKS PRASMĖ IR POBŪDIS.

Tai buvo rašyta BDPS vardu, nes tuo laiku neturėta pakankamai motyvų nuo to vardo atsisakyti. Po LLKS Tarybos posėdžio, po išsiaiškinimo mūsų kovą interesuojančių klausimų, priėmus sąjūdžio vardą, minėtame rašinyje keltos mintys čia konkretizuotos.

-000-

E g l i s

~~XXXXXXXXXX~~

V A D U I

/į poezijos albumą/

Kai prašs pražutingas košmaras,
Laisvės Gėlės išmargins lankas,
Bus įdomu po pergalės karo
Pasklaidyt atminimų knygas.

Prieš akis slinks, kaip kino ekrane
Pergyventų kautynių vaizdai
Ir draugai tų kovų - partizanai...
Daug jų priglaudė žemė šaltai.

Ir atgys atminimų šešėlius
Iškentėti laikai Lietuvos,
Kai jos sūnūs iš priespaudos kėlės,
Kad jai laisvę ir vėl atkovot.

Suskambės ausyse žodžiai tvirti -
Tavo, Vade, komanda griežta,
Kai pro ugnį, ir kulkas, ir mirtį
Vadei pergalėn plieno ranka.

Bet krašte vis dar siaučia vergija.
Daug dar reiks nugalėti pavojų,
Tikim tik: su Tavim priešakyje
Įgygiuosim į LAISVĄ RYTOJŲ.

1946-7 m Žiema

R ū t e n i s

Į KOVĄ PRIEŠ GIRTUOKLIAVIMĄ

Šiuo metu kovai prieš alkoholizmą nėra galimybės panaudoti tų populiarių priemonių, kurios buvo naudojamos nepriklausomybės laikais, kaip radijas, spauda, parodos, statistika, teatras, specialios organizacijos ir kt. Iš Lietuvos gyvenimo kariuomenę, Šaulių, Skautų, Blaivybės, Jaunosios Lietuvos, Pavasario ir visas kitas karines bei kultūrinės organizacijas ir sąjungas išeliminavus, tauta neteko labai svarbaus ir veiksmingo auklėjančio ir kultūrinančio veiksnio; neteko galimybės jos /tautos/nariai, ypač jaunimas, naudingai, įdomiai ir kultūringai savo laisvalaikius praleisti. Ta ir daugelis kitų aplinkybių prisidėjo prie nepaprastai didelio girtuokliavimo išsiplėtimo mūsų krašte.

Okupantas ne tik kad nekovoja su šią blogybe, bet ją skatina.

Tas ir suprantama, nes alkoholis, pakirsdamas tautos dvasines ir finansines jėgas, atsparumą ir pasipriešinimą, padeda okupantui jo vedamaj kovoj prieš LLKS ir jo avangardą - partizanus. Dideles paslaugas alkoholis padaro priešui mūsų sąjunginio išsivystimo, nes įgėres žmogus nebeatsargus savo veikuose bei kalbose ir dažnai pats įkliumpa arba kitus įkliampina į pavojus ir nelaimes, kurių, būdamas blaivus, lengvai galėtų išvengti. Besaikis alkoholio vartojimas nekarta yra buvęs priešastimi, kuri pareikalavo iš tautos ar LLKS brangių gyvybių bei kitokių aukų. Alkoholis, pakirsdamas tautos sveikatingumą, veda ją prie išsigimimo, kas atitinka Rusijos imperialistinius tikslus - Lietuvos kraštą padaryti tuščia erdve, kad, ją kolonizavus, galėtų pasiekti Baltijos jūrą.

Visų alkoholizmo blogybių netenka nė minėti, nes jos taip gerai visiems žinomos, o jo skaudūs padariniai net per daug vaizdžiai apie tai liudija.

LLKS, kovodamas prieš okupantų dėl Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės, laikydamas savo pirmąjį tikslu ginti tautą nuo okupanto kėslių, negali toleruoti ir didžiausio okupanto sąjunginio - alkoholio. Alkoholizmą tenka laikyti mūsų priešų Nr 2 ir prieš jį LLKS-e, o taip pat ir tautoje, mobilizuoti visas savo dispozicijoje turimas ir kitas priemones.

Šios kovos-akcijos sėkmingumas reikalauja pirmiausia išrauti alkoholizmą iš LLKS eilių, pradedant nuo jo viršūnių - vadų ir vadovybių. Tik blaivių org. vienetų vadų bei specialių kovai prieš alkoholizmą komitetų narių akcija bus vaisinga, priešingai: geriančių vadų propaganda ar duodami įsakymai neatneš laukiamų vaisių, o akciją ir vadus sukompromituos kitų kovotojų akyse.

Pirmi realūs žingsniai ta kryptimi padaryti LLKS Tarybos š. m. vasario mėn nutarimu, kuriuo visi posėdžio dalyviai įsipareigojo visiškai susilaikyti nuo stipriųjų alkoholinių gėrimų iki teisės laisvės kova. Šis ir kiti LLKS Tarybos priimti nutarimai sudaro pagrindą priešalkoholinei akcijai ir nugarina jos vystymo kelią.

Akcijos prieš alkoholizmą LLKS narių tarpe turi būti plačiausiai panaudotos propagandinės priemonės įsamoninti kovotojams didelį alkoholio pragaištingumą tautai, LLKS-džiui bei jo saugumui ir būtinumą nuo besaikio alkoholio vartojimo susilaikyti. Stengtis, kad kiekvienas P taptų aktyviu priešalkoholinių idėjų skleidėju ir platesnės visuomenės tarpe. Tam net plačiausiai panaudotinos visos galimos įsakyminės ir drausminės priemonės. Org. vieneto vado geras pavyzdys čia turės labai didelės teigiamos įtakos eiliniams kovotojams ir kels akcijos sėkmingumą.

Iš partizanų gyvenimo būtina šalinti visa tai, kas skatina girtuokliavimą. Reikalavimai iš gyventojų svaigalų ir išvykos jų gyvenimo tikslais privalo būti griežčiausiai uždraustos. Per operacijas paimti svaigalai neleistina sunaudoti gėrimui, bet juos realizavus, pinigus sunaudoti naudingiems organizaciniams bei ūkiniams reikalams.

Šalinkime iš partizanų gyvenimo raginimus /dažnai iki įkyrumo/ gerti kitus, pilimą kitiems stikliukų, šalinkime smerkiančius tuos, kurie negeria "argumentais": "Tas nepartizanas, ne vyras, kuris negeria," "Gersim, ar negersim visvien mirsim" ir pan.

Tie PD, kurių partizanai besaikiai girtuokliuoja, nesiskaitydami su tuo, kad bereikalingai state save ir gyventojus į pavojų, visuomenės akyse neturi gero vardo. Gyventojai, namatydami aukštesnių tikslų, ne be pagrindo bijo ir vengia su jais turėti, ką nors bendro. Blaivūs partizanai, kurie, santyki audami su gyventojais, nevengia nuširdžiai pasikalbėti aktualiaisiais gyvenamojo momento klausimais, padainuoti patrijotines partizanines dainas, nušviesti tarptautinę padėtį, įteikti pagrindžie spaudos bei atsišaukimų, išaiškinti LLKS kovos tikslus, visada laimi jų simpatijas ir pasitikėjimą, sukolia

- 9 -

bei padidina atsparumą, pasiryžimą priešinti okupanto užmačiom. Tokie PD gyventojų akyse turi labai gerą vardą, visu yra maloniai sutinkami ir laukiami. Visa tai turi labai didelę reikšmę partizanų saugumui, buitiniam apsirūpinimui, taip pat ir visai LLKS veiklai.

Greta varomos priešalkoholinės akcijos partizanų tarpe išplėskime ją ir mūsų tautos platesnėse masėse, tam tikslui panaudodami visas priemones ir būdus, kurie prieinami sunkiose okupacijos sąlygose. Šiai akcijai naudotina propaganda gyvu žodžiu, per LLKS pagrindžio spaudą, specialiai tam skirtus ataišaukymus ir kt. Raginkime prie šios akcijos prisidėti mokytojus, studentus ir visus kitus susipratusius, tam reikalui tinkančius asmenis. prieš besaikiai girtuokliaujančius ir visus tuos, kurie samagono varamą ir jo pardavinėjimą yra padarę pasipelnymo šaltyniu, nuodijs tautą, nemenkime panaudoti ir griežtesnių priemonių, kaip tai piniginių bei naturalinių pabaudų, didesnių rekvizicijų ir kt.

Tačiau turime visada prisiminti, kad mūsų varomoji akcija prieš alkoholizmą bus vaisinga tik tada, kai visuomenė partizanuose matys ne alkoholio vergus, bet jo priešus.

Būdami pirmūnais kovoje dėl Lietuvos laisvės, būkime jais ir šioje mūsų sąjūdžiui ir visai tautai taip reikalingoje akcijoje.

Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdyje gimęs naujas sąjūdis prieš alkoholizmą lai sėkmingai plečiasi ir stiprėja apimdamas visus, kam rūpi nepriklausomos Lietuvos atstatymas ir mūsų tautos sveikatingumas ir gerbūvis.

-000-

Į MVD ateina registruotis būrelis partizanų.

- Kur jūsų ginklai? - klausia leitenantas.

- Va! - partizanai pakiša tarkas.

- Bet šautuvai kur?

- Neturim.

Į Kaip tai neturit?

- Mes mat iš tarkininkų skyriaus.

-000-

Vadas į karius prieš kautynes:

- Vyrai, nebijokit! Laikykitės drąsiai! Bėgt bus kam ir be jūsų.

-000-

Envedistas, pradaręs kamina /kratos metu/:

- Banditų mėsa?

- Ne! Kiaulės, -paaiškina šeimininkė.

0000-

Envedistas:

- Banditų nematei?

- O kaip gi jus atskirti, kurie banditai, kurie ne?!

-000-

K A R Ž Y G I Ū K E L I A I S

Ė G L I S

SUIMTAI RYŠININKEI

Pilna smurto žvarbaus,
Kaip lavonas šalta,
Žiema pražutinga jau baigias.
Greit pavasaris auš.
Tik Tavęs jau nėra...
Ir pėdsakus užnešė snaigės.

Kad nylėjai Tėvynę labiau kaip save,
Kad nekentei smurto ir melo,
Šiaurės vėjų šaly tremtinės Tau dalis,
Kažkur už laukinio Uralo.

Nebera Tavęs čia...
Nyku, tuščia visur,
Net ir atminimai nublanko.
Tik prieš aušrą, nakčia
Paslapčiom iš kažkur
Sapnai ir šešėliai atlanke.

Ir vaidenasi Tavo ramiai šypsena,
Ir skamba ausyse svajingai
Žodžiai tie, kur tuomet, palydėjus miškan,
Kad linkėjai: "Laimingai, laimingai."

Laimę mojai ranka
Mums, sesute, tačiau
Laimužės pačiai neužteko...
Mirga žvaigždės nakčia
Nesvetingo dangaus
Ir viesulai pasakas seka.

Siaučiant pūgoms rūščioms, gal mirties patalė
Guli jau ir lūpos sustingę
Bando dar, prisiminiu broliukus miške,
Ištarti: "Laimingai, laimingai."

Nebevaikščioti Tau
Tėviškėlės keliams,
Nežmatyti jau motinos veido,
Nebmylėti daugiau...
Palaužta Gėlė
Gyventi vos tik išsiakleidus.

Nors likimo žiaurus pragaištinga šalna
Pažando auksines svajones,
Atminimų žieduos nenuvys niekada
Gėlė Tėviškėlės dirvonų.

1947-8 m Žiema

E g l i s

UGNIES KRIKŠTAS

Tai atsitiko 1945 m kovo pradžioj. Mes - trys jauni, neseniai "iš dangaus nukritę" ir dar ugnies "neuoostę", partizanski-keliavome nepažįstamomis apylinkėmis paskirimo vieton. Naktis buvo tamsi ir vėjauta. Pustė.

Dienavoti buvome numatę šiapus Dubysos. Staiga kelias, kuriuo žengėme, pasisuko į dešinę.

- Stoi! Kto tam? - Prieš mus už 20 metrų atsirado pantoninis tiltas ir sargyba.

pirmoji mintis buvo bėgti. Tačiau ir užpakaly savęs turėjome rusus. Draugas tuoju susiorientavo:

- Svaji! @ ir tęsdamas skiemenis pridurė: - Enkavede.

- Pažalūistva.

Per tiltą perėjom laimingai. Aušo. Užeiname į vieną sodybą - rusai. Užeiname į kitą - rusai. Tą nakt įsitikinomė, kas per magiškas žodis - "enkavede".

Pagaliau atradome nuo kareivių tuščią ūkį. Šeimininkams prisistatome NKVD agentais. Įsiperšame makvymėn.

Apie pietus pastebime aplinkui rusus. Kaimas krečiamas. Trys mašinos, iššlapinusios kareivius, nuvažiavo sau.

Greitai pasiruošiamo. Nutariame laikytis sodyboje iki vakaro. Matome, kaip iš kairės ir dešinės vis artimesni ūkiai krečiami. Tuoju ir mūsų eilė. Tačiau ir saulė jau visai leidžiiasi.

Laikas! Atsiderome duris ir jau veršimės laukan. Tačiau atsivėrusi ugnis suveja mus vėl atgal. Namas apstatas! Iš visų pusių subėga pagalba.

Skubiai lipame ant aukšto. Prasiplėšę stogą ieškome taikinių. Tačiau priešas slapstosi už eglitverės ir trobesių. "Desantininkų mokykloje" išmokyti šaudyti tikrai į pastebimus taikinius, į priešų ugnį neatsakome.

Kulkos zvinbiax pro ausis, rekošetuoja nuo dūmtraukio, ardo stogą. Išsigelbėti vilties nėra. Pasimeldžiame. Atsisveikiname vienas su kitu. Pasiruošiamo žuti. Šaudymas pertraukiamas. Reikalauja pasi-duoti. Neatsakome.

Vėl atsiveria ugnis. Jauniausias draugas nebeišlaiko. Su buože išmuša pastogės langą ir, sušukęs "pasiduodu", šoka laukan.

Lauke šūkauna: "Dar du esate! Pasiduokit! Degsim namą!" Susidaro įspūdis, kad tai daugumoje "stribai".

Draugo pavyzdys veikia gundančiai. O gal kartais ir mums... Stusiamo tą mintį šalin.

Laukia šaukia: "Nešaudykit! Savus kliudysit!" Namas ant lygaus laukox ir kulkos, išėjusios klaurai pro namo sienas, grąso patiems jį apsupusiems. Vėl šaudymas nutyla.

Skubiai lipame žemyn. Aptariame ginimosi planą: priešui veršiantis vidun, pro kitą pusę šoksime laukan ir toliau kausimės lauke. Tam tikslui atsiplėšiamo užkaltas atsargines duris.

Mums betriusiant, gretimame kambary pasigirsta žingsniai. Ilgiau gaišti negalims. Šnuakame laukan.

Lauke šviesu, kaip dieną. Sniegas. Mėnesiena. Tačiau priešų nesimato.

Nustebe - negi priešas būtų pasitraukęs - sukame pro namo kam-pą. Nieko! Ar jau pasiuto? Dar daugiau nutolę nuo namo, sukame už kitą kampo. Dėl visa ko rėkiame: "Pasiduokit! Degsim namą!"

Senasis šeimininkas betempias kopėčias naman. Eidami per kiemą, aprėkiam jį. Staiga iš už eglitverės:

- Kas ten?

Rankos klečiau suspaudžia ginklą.

- Ar savi?
- + kvailą klausimą atsakymas paprastas:
- Savi, savi!
- Tikslai nešaudykite į mus!

Kaip beišgalėdami, raminate, kad "saviškių" nešaudome ir ženiame už eglitvorės. Ilgiausia virtinė, iš dviejų pusių namą supanti, už jos pasislėpusi. Prisijungiame prie grandinės galo ir stovime, automatus į namą atkišę. Padedame "stribams" šūkauti.

Tačiau iki paskutinio Teismo dienos taip nestovėsi. Balsiai galvoju: "O gal jie, rupūžės, į daržinę sulindo? Kinam patikrinti!"

Ginklus atkišę daržinės link, "bailiai" slenkame artyn. Kiškame nosis vidun. Paskui apeiname ją iš kitos pusės ir... iš pradžios pamažu, paskui greityn, greityn, ant galo tekini, daržinė praišdengiami, pasitraukėme.

Dar ilgai girdėjosi šaudymas ir laukinis "stribų" šūkavimas, kol jie tūčią namą "paėmė".

Toks buvo mūsų pirmasis "ugnies krikštas", bet jis davė mums gerą pamoką:

- Ir blogiausioje padėty nenusimink! Išėitis visada yra.

-000-

A l k u p e n a s

S E S E I

Nekart mačiau žibuoklių jūroj,
 Išnyrant garbanas gelsvas.
 Bet kas iš to dabar kad žiūriu -
 Jau Tavęs nieks čia neatves...

Tu negirdi, kaip medžiai šnara,
 Kai vėjas drasko jų lapus,
 O mums tarp jų ir šiandien gera,
 Nes Tu išsaugojai takus.

Linguos čia eglės apšarmotos,
 Sustaugs vidurnakčiais vilkai...
 Tave atskyrė šaltos gretos,
 Už jų Tu karžyge likai...

1948 m ruduo

Nelaimingi tėvai, kurie vaikų garbę gina, - vaikai privalo ginti tėvų garbę.

P R ū p e s t i s /J - P Ap/

-000-

Ž v a i n y s

MUS LANKANČIOM

Jeigu mus aplankyti žadi, -
Nusiskinki sau rūtų šakelę,
Garbanas pasipuoški žiedais,
Prie krūtinės priseki gėlėle.

Kvapi rūta musais laisvę primins,
Laikus kupinus džiaugsmo saulėto.
Raudoni, tavo skinti, žiedai pasakys:
- Brolių kraujo dar daug bus pralietas.

Bet neverki, mergele brangi:
Nebeilgai jau lemta kentėti.
Nugarmės amžinai praeitin
Dienos siaubo, kančių neregėtų.

Rytas slėgusias miglas nuvys,
Rasim šviesiąją dalį atgimę.
Dirbti, kurti jaunimą pašauks
Nemirtinga Maironio Tėvynė.

Mes gyventi sugrįšime vėl
Iš miškų į gyvenimą šviesų.
Didžion ateitin Lietuvai vėl
Grįsim vieškelį platų ir tiesų.

Grįžtančių pasitikt eidama,
Skink gėles iš to pačio darželio
Jų žiedai lai dar kartą primir
Mūsų nueitą kruviną kelią.

V y t e n i s

DAINA - MŪSŲ ŽYGIŲ PAILYDOVAS

Sunkus lietuvių tautos kelias. Daugumoje liūdnos ir jos sukurtosios dainos. Kad ir sunkų svetimųjų vergijos kryžių nešdamas, lenkiškajai dvasiai pasidavusių bajorų ujamas, lietuvis baudžiauninkas neatsižadėjo lietuviško žodžio. Lietuviškai kalbėjo, lietuviškai meldėsi, lietuviškai ir dainas dainavo. Nebuvo kompozitorių, kurie joms melodijas rašytų, nei dainininkų, kurie jas po platumą pasaulį išnešiotų. Dainos gimė pavergtosios žemės artojų lūpose ir skambėjo tik Nemuno, Šventosios, Nevėžio pakrantėse. Jos buvo liūdnos, pilnos ilgesio ir skausmo, kaip ir pats tuometinis lietuvių gyvenimas.

Pilkų dienų bėgyje atėjo sukilimo prieš maskolius metai. Išsikovoti laisvę pasiryžusius vyrus priglaudė žaliosios girios. Prie šimtainečių apšuočių kamienose įrengtų koplytėlių suklupę, sukilėliai giedojo giesmes, o jų žygius lydėjo jau pasiryžimo kupinos, kariškos dainos. Jos tapo įamžintos lietuvių sukilėlių kovos su maskoliais.

- Padėk, padėk, pens Kosciuška,
Maskolių valioti.
Kai maskolių pavaliuosim,
Austriją kaposim:
Rubavosim rusą, prūsą,
Mušim austrijoką...

Sukilėlių lūkesčiams neišsipildžius, atėjo vėl skausmo metai. Tačiau nei mūrų vėjai nei kiti maskolių budeliai lietuvių nepasmaugė. Nuo persekiojimų prieglobstį tolimose užjūrio šalyse suradusių brolių širdyse veržėsi į Tėvynę visiems taip gerai pažįstamos dainos žodžiai:

Leiskit į Tėvynę,
Leiskit pas savus.
Ten pradžiugs krūtinė,
Atgaivins ją smus...

Ir Tėvynė pamažu budo. Pam pradžių dav joms pirmieji daininiai: Strazdelis, Vienužis, vėliau Kudirka, Maironis ir kiti. Joms, jau lietuvišku raštu atspausdintoms, kelią iš prūsų per ano meto geležinę uždangą pralaužė buvusių baudžiauninkų vaikų - knygnešių, rušėnų, lietuviškos dainos žodžiai.

savanoriai, lietuviškos dainos lydimi, iškovojo Lietuvai nepriklausomybę. Ir tik tada lietuviška daina suskambėjo laisvai ir pilname savo grožyje.

Savo kompozitorių apdailintos /harmonizuotos/ mūsų liaudies sukurtos dainos susilaukė didelio pasisekimo ne tik Tėvynėje, bet ir už jos ribų.

Bet neilgai buvo lemta lietuviškai dainai augti ir skambėti laisvos Lietuvos laukuose. To paties maskolišaus ainiui, nekaltai iššūdytų milijonų žmonių krauju suteptomis rankomis vėl pasikėsino į mūsų Tėvynės laisvę. Negana to, jie pasiryžo išplėsti lietuviškas dainas. Ir

Ir grižlės rauda vasarą,
 Ir bekštų varpai lyg apmirę...
 Nutylo ir dainiai, artojai,
 O tėviškes pakeitė girios...

Tačiau lietuvis taip lengvai neįveikiamas. Kadaise mūsų bojiams nuo priešų prieglobstį tekusios girios, šiandien vėl suskambėjo nuo partizanų žingsnių. Vakarais, prie laužo eglių pilicrių remiama žvaigždėto dangaus sklįstant pasiekia tyli girios brolių dainai:

Atėjo vakaras į girią,
 Atėjo ilgesys pas mus.
 Berželių šakos prasiskyrė
 Ir pūčia vėjas nuo namų.

Prie laužo sėdi lė svės broliai,
 Akis įsmeigę į liepsnas.
 Tai vėl prasmego girių toly
 Kovos ir nežimo diena.

Atėjo vakaras į girią,
 Veidai užsidegė ugnim.
 Šviesa tamsoj mums kelią skina,
 Drąsiai mes žengiam ateitin.

Šių dienų Lietuvos valdovas, laukinis Azijos stepių barbaras, negali įsivaizduoti, kad tokia, palyginti, neskaityta lietuvių tauta, išdrįso pakilti ir jau penktus metus ginklu priešintis jo užmačioms. Apie jo įsiutimo laipsnį galima spręsti iš tarybinės spaudos, kur koliojimais partizanų adresų prašoka naturalaus žmogaus sugebėjimus ir yra charakteringi tik kruvinojo bolševizmo valdovams.

O tauta lieka prie savo nusistatymo. Į visus okupanto raginimus kurėjai atsiliepia keletu pagal užsakymą ir "liniją" parašytų veikalų, vieno kito komjaunuolio nevykusiai sulipdytais eilėrašćiais bei iš rusų kalbos verstinėmis dainomis. Šiandien, skersai išilgai per Lietuvą eidamas, tegirdėsi vien tik apie partizanus ir jų žygius jaunimo slapčiomis dainuojamas dainas. Ir tai ne keletą, ne prievarta sukurtą, bet kovojančių girių brolių širdyse gimusių dainų šimtus. Jose atvaizduota viskas, ką šiandien lietuvis pergyvena, kaip gina savo žemės laisvę, kur prisiglaudžia amžinam poilsiui ir ką jam kovą tęsiantieji broliai dar nuoja:

... Lietuvos žemelėj ilsėkis, didvyri.
 Mes, likę gyvi, vis kovosim toliau.
 Išnaikinsim priešus, išvysim grobuonis
 Ir laisvė nušvis mums tuojau.

Tai vėl apie partizanų dienas ir jų kelius:

~~Juk mūsų dienos trumpos, trumpos,
 Kaip margaziedės aguonėlės~~

Mūsų dienos trumpos, trumpos,
Kaip margažiedės aguonėlės:
Per audras einame ir klumpam
Ir su daina pakilam vėlei...

-o-

Vis tolyn mūsų kelias vingiuojas
Per audras, per šešėlius, naktis...
Tai parpulam, pakilam ir mojam,
Lys žalieji beržai pakely...
Kova kieta ir sunki, tad ir dainose ryškūs liūdešo ir skausmo
motyvai, skirti žuvusiųjų brolių ir partizano motinos paminėjimui:
Dažnai kartoja mano lūpos
Tą brangų žodį: motina,
Bet tu tyli lys negirdotum
Už durų amžiams užvertų,
Mama...

Ir juo toliau, brangi mamyte,
Tavęs daugiau pasigėsiu.
Pievas, miškus jau išklajojau -
Sakyk, kada ir kur rasiu?
Mama...

Tačiau viską viršija Tėvynės meilė ir pasiaukojimas dėl jos
laisvės:

Dėl Tavo, o Tėvyne, šiandien aš kovoju,
Dėl Tavo, dėl tavųjų vaikų,
Dėl Tavo ir gyvybę statau į pavojų,
Dėl Tavo, dėl tavęs Lietuva...

Nereikia diplomatų, nei jų gražbylistės, - daina duoda atsakymą
priešui ir visai žmonijai, kuo lietuvis šiandieną gyvena, ko sie-
kia ir už ką nedvejodamas lieja savo kraują. Daina gimė iš tautos
išaugusių partizanų lūpose ir liks nepaperkamu liudininku apie
šių dienų Lietuvos laisvės kovas.

Šiandieną daina tik pusbalsiu niuniuojama, šiandieną už ją grę-
sia 8 metai Sibiro... Tačiau ateis diena ir
Skambės daina palaukėj,
Žydės vėl sode vyšnios,
Pas sesę šviesiaplaukę
Linksmi iš girių grįšim.

Nebeklajos Tėvynėj
Mongolai kruvinieji,
Kaip vaiskų žiedą lino,
Parnešim laisvės dienas.

Prabėgs dar kiek laiko. Tėvynės padangė nušvis tekančios Lais-
vės Saulės spinduliais. Daina lydės girių brolius namo...
Ir laisvų dienų sriautuose mums paskui vienas kitą pamažu nu-
einant amžinybėn ir būsimų kartų vilnyse tirpstančių dienų laisvės
kovotojo siluetui, daina paliks amžinai jauna ir gyva. Ji kiekvie-
nam primins gyvenimo su mirtimi grūntinių didybę ir prasmę, už-
degs jaunas širdis su pasiryžimu drąsiai stoti prieš pavojus, pa-
mokins kiekvieną lietuvį, kaip reikia mylėti Tėvynę, kovoti ir su-
koti dėl jos laisvės.

Ir taip išaugę paminklai ne iš granito, vario ar marmuro, ku-
riuos laiko pirštai ar piktos valios žmogau-rankos dažnai paverčia
dulkėmis. Tai mūsų dainos - laisvės kovos brolių ir sesių žygių
palydovai, - tai paminklai, kurių sunaikinti neįstengs niekas, kol
bus gyvas bent vienas lietuvis.

A l k u p ė n a s

NAUJŲ BAJORŲ KASTA TARIAMĄJ SOCIALIZMĄ KURIANČIOJE VALSTYBĖJE

Bolševikinės valstybės santvarka savo esmėje yra ne kas daugiau, kaip iš naujo atkuriamas baudžiava, tik dengta naujais pavadinimais ir vykdoma naujais, daug rafinuotesniais metodais. Čia kolchozas ar sovechozas - ponų dvaras, kolchozninkai bei darbininkai - baudžiauninkai, MGB, MVD ir kiti pareigūnai - ponų šuniškai paklusnūs prievaizdai, o bolševikų partijos nariai ir jų artimieji - naujų bajorų kasta su neribotomis privilegijomis ir tik aukštesnių savo ponu atžvilgiu aprėžtomis teisėmis.

Tariamai visų darbo žmonių gerovei kova prieš buržuazinę bei kapitalistinę santvarką yra tik priedanga mažos žmonių grupės vyrvimui užtikrinti. Tiesioginis apiplėšimas daugiau pasiturinčių asmenų sluoksnių yra tik kaip greičiausia galimybė naujai bajorų kastei pralobti. Dalies grobio padalinimas savo paklusnėms tarnams yra tolygus skaliko apdalinimui kiško amselėmis bei kojėlėmis, kad šie, kita kartą kiškį vydamiesi, labiau iš paskutiniųjų stengtųsi. Pažadai apie visų darbo žmonių gerbūvio pagerinimą yra tik kaip dešra, rodoma šunims prieš akis, kurie alkio stumiama, retkarčiais botago smėgiais paglostomi, iš paskutiniųjų tempia tos klikos kraugerių vežimą.

Tai yra tikroji, realioji padėtis iš išorės bolševikų brangiai apmokamais propagandos dažais prieš pasaulio akis visai gražinamos "Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos" valstybės viduje.

Melai apie visų darbo žmonių gerbūviu rūpinimąsi nublunka tuo pat, jei mes įsigilinsime į tą faktą, kad Lietuvos valstybiniame universitete jokiam jo gyvenimo laikotarpyje nebuvo tokio didelio skirtumo atlyginimų, koks yra dabar tarp universiteto sargų ir bolševikams pataikaujančių profesorių. Tai ką jau ir bekalbėti apie privilegijuotosios kastos poniškumą.

Ministrų Tarybos pirmininkas **M e č i u s G e d v i l a**, kilęs iš sulenkėjusių bajorų /pas jį gyvenantis jo dėdė nemoka net lietuviškai kalbėti/, gyvena tikrais baudžiavos laikų prisiminimais. Šeimai aptarnauti laiko 4 tarnaites, kurių vyriausiosios viešai, ašaromis palydimi, pasisakymai tikrai ryškiai charakterizuoja padėtį:

- Visą savo anžių įvairiems ponams tarnavau, bet tokių ponų kaip dabar, kad nedavalgiusi ir už mažą atlyginimą kaip šunį galėtu viti, tai dar nebuvau mačiusi.

Tai vienas iš pavyzdžių tų ponų, kurie kaip caro okupacijos laikų viršaičiai, paprastoms žmogeliams paskutinį kailį nardami, patys iš kailio turi nertis, pataikaudami savo viršininkams. Bet tebūnie leista mūsų paprastoms akims žvilgteterėti į gyvenimą tų, kurie gyvena Kremliaus sferose ir visuomenei tikrai Kremliaus bokštuose penkiakampių žvaigždžių rubinų spinduliuose teparodomi.

"Visų mylimas draugas" Stalinas, išskyriant retus pasirodymus Kremliaus tribūnoje, paprasto žmogaus akimi tarp gelžbetoninių Kremliaus sienų ar, jam kur nors vykstant, per šarvuotio šaudymo angas, negali būti užmatomas. Tad bent šiekį tokį vaizdą apie to tirono gyvenimą galima susidaryti iš jo kažkelinto sūnaus pulkininko **S t a l i n o** gyvenimo bruožų.

Pulkininkas Stalinas, dėl nežinomų priežasčių būdamas neperdėlėje tėvo malonėje, karo su Vokietija metu buvo įvilktas į karišką mūdį ir karui baigiantis paskirtas stovėjusio Lietuvoje pradžioj rytų Lietuvoje, vėliau šiaulių miesto apylinkėse/ viešo aviacijos naikintuvų pulko vadu.

Ne per daug kam teko matyti tą nedidelio ūgio, strazdanotu veid-
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

du ir rudais plaukais isteriška nervuotą "asmenybę". Tačiau jo apsaugai priskirtų ir kibų jo pulko karių nedrąsiai papasakoti faktai, kurių laiką ir vietas tam tikrais sumetimais čia nutylėsime, parodo, kokio despotiškumo ir dvasinio išsigimimo spėjo pasiekti taip neseniai valdžią įgavusi kasta.

Kaip apie savaime suprantamą dalyką, čia netenka kalbėti apie tą didžiulę apsaugą/12 sargybinių ištysą parą/ ir luksusinį aptarnavimą, kuris dešimteriopai prašoka paprasto to laipsnio bolševikų armijos karininko aptarnavimą. Bet tenka pažvelgti į tą nepavidėtiną padėtį visų jo tarnų, kai šiam išekvotos energijos, lygų sugraūžtam ir gydytojo nustatytomis griežčiausiomis dietomis maitinamam sutvėrimui užėina liguistas įsiutimas. Tik vienas nintelis jo adjutantas /majoro laipsnyje, žydu tautybės/ likdavo nesudrebėjęs, kai "visagalinčio tėvo" sūnus, bevalis alkoholio vargas, sušukdavo: "Spirito, duokite spirito." Ir kai tokį reikalavimą atitinkamus tėvo įgaliojimus ir uždatą atskomybę turintis jo adjutantas, kartais nepatenkindavo /nes dieta ir vaistų naudojimas būtinais to reikalavo/, prasidėdavo tikras siutimas. Ne laiku po kojomis pasipainiojęs kareivis jo buvo vietoje nušautas vienu tik dūlė, kad ant ko nors išlieti savo įsiutimą.

Šio despoto teisės nebuvo varžomos ir pašalinių atžvilgiu. Vargas buvo lietuvaits, patekusioms į to švėries rankas... Moteris iš netoliese nuo jo būstynės gyvenusios šeimos vos nebuvo nušauta, kai, išgirdusi dukterų pagalbą šaukdamą, atbėgo gelbėti jų ir visos savo šeimos garbės.

Įvairių pataikūnų pastangos įsigyti Kremliaus maloną, bolševikų armijai užengus į Vokietiją, pasireiškė tuo, kad kasdieną sunkvežimiais iš Vokietijos plaukė įvairiausios dovanos aukų, čiausiojo valdovo sūniui. Jo būstinės kambarių apstatymas, kai kelios dienos, o kartais ir kasdieną buvo keičiamas vis gražesniais luksusiniais baldais. Stalino sūniui 2 - 3 kartus per savaitę skrendant Maskvon, į jo lėktuvą būdavo pakraunamos kažkokios paslaptingos, sunkios dėžės. Ir kai kartą apskresni kareiviai kažkokių būdų nusitaikė slapta nusavinti "samagono reikalams" vieną mažesniųjų iš didelio skaičiaus atvežtų tokių dėžių, tai, savo didžiausiam džiaugsmui, joje rado... virš šimto gražiai supakuotų sidabrinų peilių ir šakučių.

Koks elgesys buvo su jam pataikauti nepanorėjusiais valdiniais galime spręsti iš to, kad 1944 m kažkas iš rusų lėktuvo drįso dienos metu, skrisdamas viršum būstinės, mesti į ją bombą. Dėja, bomba buvo nedidelė, o be to pataikė ne į pastatą, bet nukrito kieme. To įvykio pasėkoje ponas draugas pulkininkas Stalinas daugiau nešilaikė gyvenvietėse, o susikraustė į sunkvežimyje įrengtą luksusinį kabinetą ir nepastoviai laikėsi įvairiose vietose.

Tai nuotrupos, kurios tik maža dalimi charakterizuoja Kremliaus valdovų gyvenimą, kurio tikrasis vaizdas yra laikomas apgaubtas didžiausio paslaptingumo žydu. Už mažiausią nusižengimą, neišlaikant paslapties, ar bolševikų partijos ir jos valdovų orumą šeminančius prasitarimus griežčiausiai baudžiama. Tokiu būdu net vienas ištikimiausių "didžiojo valdovo" tarnų - buvęs Kremliaus apsaugos komendantas, šiuo metu kartu su mūsų kankinamais tautiečiais sėdi Sibiro katorgoje ir naudoja "didžiausia tarybinio žmogaus teise į darbą".

x
x x

Ka šalta žiema tautos vienybę atnešė: per LLKS ji išreikšta. Su
vyturėlio "Cyru-vyru" būrys vyrų išeina sveikint Lietuvą prie
rymančio Rūpintojėlio.

Lietuviui savo žodžio neuždraudė burliokinis rusas. Ryžtamės
ir kolobozinis to pasiekti negali. Įstengę vieningą valią ginklui
kelti pasiekti, įstengiam ir nutiesti kelią vieningai tautos min-
čiai, nes e s a m e l i e t u v i ū t a u t a .

Visi į naują barą PRIE RYMANČIO RŪPINTOJĖLIO! Lauškime stalinii-
nėsk saulės mus šaldančius ledus dar su didesne jėga, negu jie mus
šaldė ir tikrai pasieksime mūsų ideale - l a i s v o s n e -
p r i k l a u s o m o s , d e m o k r a t i n i s L i e t u -
v o s R e s p u b l i k o s į e y v e n d i n i m o .

Redakcija

T U R I N Y S

1. LIETUVOS LAISVĖS KOVOS BROLIAI:	1 psl
2. Redakcijos žodis	1 -"
3. Vytenis PAKELĖS KRYŽIUS	2 -"
4. Egliš TAUTKNIUI	3 -"
5. LLKS PRASMĖ	3 -"
6. Egliš VADUI	7 -"
7. Vytenis Į KOVĄ PRIEŠ GIRTUOKLIAVIMĄ	7 -"
8. Jumoras	9 -"
9. Egliš SUIMTAI RYŠININKEI	10 -"
10. Egliš UGNIBS KRIKŠTAS	11 -"
11. Alkupėnas SESEI	12 -"
12. Žvainys MUS LANKANČIOM	13 -"
13. Vytenis DAINA - MŪSŲ ŽYGIŲ PAIXDOVAS	13 -"
14. Alkupėnas NAUJUJŲ BAJORŲ KASTA TARIAMAJI SOCIALIZMĄ KURIANČIOJE VALSTYBĖJE	16 -"
15. x x	18 -"